

faa længe, og at han har været der for Saaret. Det forekommer os, at skulde det nu være Tilfældet, at disse Journaler i Høspitalerne under Krigsforholdene ikke have været ført tilbørlig nøjagtig, vilde det alligevel være en stor Uret imod denne Mand, at han skulde lide derfor, og vi have derfor foreslaaet at henvise Sagen til Ministeren, idet vi selvfølgelig gaa ud fra, at hans Angivelse er rigtig, og at han virkelig er saaret, og at der er en saadan Forbindelse, som disse Læger bevidne, at der er, mellem hans Saar og hans senere Svagthed. Den anden, vi have foreslaaet at henvise, er den 30te April 1864 saaret af en Granat i venstre Skulderblad. Han har fra 1864—1866 faaet Invalideforsørgelse, men senere hen har han forgæves søgt den. Nu foreligger der Attest fra en Læge Kirkegaard i Holbæk om, at han har et Ar efter et Skud i venstre Skulderblad, at hans venstre Arm er tyndere end den højre, og at Bevægeligheden i det venstre Skulderblad er en Del indskrænket. Under disse Omstændigheder forekommer det Udvalget, at denne Mand maa være kvalificeret til at faa Invalideunderstøttelse, og vi anbefale hans Andragende. Der er endelig et Andragende endnu, som vi anbefale, nemlig det under Nr. 90 fra Bybud Nissen af Kolding om forhøjet Invalideforsørgelse. Han blev i 1864 haardt saaret og faldt i Tjendens Hænder, men han deserterede Dagen efter trods det svære Saar tilbage fra Tjenden. Han er Invalid og anerkendt som Invalid. Han har tidligere været i en højere Invalideklasse, men er nu nedfat fra anden til tredje Klasse. Det forekommer os imidlertid, at da denne Mand har vist sig som en ualmindelig god Soldat, paa Grund af at han uagtet sit svære Saar var deserteret, da han var faldet i Tjendens Haand, burde man give ham den størst mulige Invalideunderstøttelse i den Klasse, hvori han staar, og man foreslaar derfor hans Andragende henvist. De øvrige Invalideandragender, som ere henviste til Underjøgelse, skal jeg ikke nærmere gaa ind paa. Med Undtagelse af et enkelt, der ogsaa angaar en saaret Mand, angaa de Personer, der ere blevne syge under Tjenesten. Der er det store Spørgsmaal, som altid forvolder Vanstellighed, nemlig at faa oplyst, om de have paadraget sig Sygdommen blot i Tjenesten eller ved Tjenesten. Loven forlanger jo, at de skulle have paadraget sig Sygdommen ved Udførelsen af deres Militærtjeneste, og det kan naturligvis tit være noget vanstelligt at faa det klart konstateret, om det er i Tjenesten eller ved Udførelsen af Tjenesten.

Bed alle de Andragender, vi foreslaa henviste til Underjøgelse, er der imidlertid anført saadanne Momenter, at det synes os, som om der er høj Grad af Sandsynlighed for, at det virkelig er ved Udvælsen af deres Tjeneste, at de have paadraget sig Sygdommen, og det er Udvalgets Mening, at man ogsaa i disse Tilfælde bør anvende den mildeste mulige Fortolkning. Efter den har det forekommet os, at de burde henvises. Der er af det ærede Medlem for Ringstøbing Amts 4de Valokreds (R. Nielsen) foreslaaet henvist et Andragende om Invalideunderstøttelse under Nr. 20. Som dette Andragende foreligger, synes Udvalget, at der med Hensyn til dette ikke er oplyst nogen bestemt Anledning til den Sygdom, som den paagældende paadrag sig ved Tilbagetoget fra Danneværk. Vi have altsaa efter de Regler, vi pleje at anvende, ikke kunnet foreslaa det henvist. Den anden Klasse Andragender, vi foreslaa henviste til Finansministeren, stammer, som jeg før nævnte, fra nogle Grænseboere, der have Jorder paa begge Sider af Grænsen; det er Andragenderne under Nr. 39, 47 og 52. Disse Folk klage over, at Forbudet mod Indførsel af Kreaturer fra Tyskland har staaet dem ekstraordinære Udgifter til Veterinærtilsyn, idet deres Kreaturer maatte underkastes Veterinærtilsyn, naar de førtes over Grænsen fra den ene Side til den anden; og dernæst klage de over, at Grænseaffærringen i Anledning af Koleræen har tvunget dem til at leje Folk Syd for Grænsen til at meje deres Korn der og føre det til Grænsen, hvor saa deres egne Folk kunde modtage det. Det er selvfølgelig, at alt dette har forvoldt disse Mennesker Ulejlighed. De opgave deres Tal forskellig; den ene opgiver det til 102 Kr., den anden til ca. 100 Kr. og den tredje til 200 Kr. Udvalget har imidlertid ment, at der kunde være Anledning til at gøre Forskel mellem disse Mænd, saaledes at der mulig kunde være nogen Grund til at hjælpe dem, der have haft deres Ejendomme før Freds-Årtningen 1864 og ved denne have faaet dem delte, imedens vi ikke have fundet, at der var samme Grund til at hjælpe dem, der have faaet deres Ejendomme efter 1864, og saaledes, da de overtog dem, have vidst, hvorledes de vare stillede. Der har i det første Tilfælde ikke i Udvalget været fuld Klarhed over, hvorledes man skulde stille sig, da man ikke har vidst, hvilket Omfang Sagen kunde faa, hvilken Udstrækning Understøttelserne kunde faa. Det har forekommet os, at Konsekvenserne ikke vilde blive store, naar man indskrænker sig til dem, der have haft deres Ejendomme før 1864. Vi ønske